

ning i en saadan Grad, at vi ikke har Brug for Hjælpekasseinstitutionen. Der er de kronisk syge, for hvem der ikke er sørget, og det Lovforslag om Sygekasser, som den højtærede Indenrigsminister har fremsat, stopper ikke dette Hul i vor Lovgivning, det skaber en Forsikringsinstitution, der sikkert for de allerfleste slet ikke vil kunne bruges, og det er ogsaa fra Forslagstillerens Side ganske klart, at Spørgsmaalet ikke er løst dermed. Vi har desuden andre Samfundsmedlemmer, som er i høj Grad arbejdssvækkede, for hvem en vedvarende Hjælp er nødvendig. Vi har tuberkuløse, som ikke er optagne paa Sanatorier, men er i Hjemmet, og som nu er henviste til Fattigunderstøttelse, hvis Hjælpekasserne ikke kan holde dem udenfor. Vi har desuden de meget talrige Familier. Paa alle disse Punkter er der Brug for denne vedvarende Hjælp. Det er da ogsaa saaledes, at Forsamlingen, der var mødt i Fredericia, udtalte netop om de vedvarende Understøttelsers Benyttelse paa den Maade, som det hidtil er sket, at saadanne Understøttelser baade er betimelige og i nøje Overensstemmelse med Lovens Aand og Bogstav.

Den Maade, hvorpaa den højtærede Indenrigsminister har stillet Lovforslaget op paa dette Punkt, begrundes i dets Motiver dermed, at man ellers risikerede en Forskydning af Udgifterne fra Kommunerne til Staten, saa at Staten skulde faa en større Del af Udgifterne og altsaa faa Forsørgelsesbyrden lagt over paa sig i højere Grad end hidtil. Dette er imidlertid efter Lovforslagets øvrige Indhold ikke rigtigt, idet der er sat en meget skarp Grænse for, hvad Staten overhovedet kan komme til at yde, men i hvert Tilfælde forekommer det mig aldeles ikke at kunne være bestemmende for, hvilken Art af Hjælp der skal ydes overfor de værdige trængende. Spørgsmaalet om, hvordan Stat og Kommuner vil fordele Smerterne sig imellem, er et Spørgsmaal for sig selv. Det skulde ogsaa tages op til en almindelig samlet Behandling, men det er i hvert Tilfælde et Spørgsmaal for sig selv, som aldeles ikke kan være bestemmende for, hvor man vil trække Grænsen for dem, der kan faa Hjælpekassehjælp, og dem, der bliver henviste til det almindelige offentlige Fattigvæsen.

Det næste Hovedpunkt i Lovforslaget er, at Lovforslaget fastholder 250,000 Kr. som Grænse for Statens Tilskud. Dette er efter min Mening for lidt. Den Gang Lovforslaget i sin Tid førtes frem af den

daværende Indenrigsminister, Hr. Sigurd Berg, sagde han udtrykkelig, at dette Beløb var sat, for at Loven nogenlunde let kunde gaa igennem, og saa føjede han til, at naar man havde prøvet den i 5 Aar, kunde man, naar Revisionstiden kom, se, om det var nødvendigt at tage et større Beløb. Hvad har nu Erfaringen vist i Løbet af de 5 Aar? Den har vist, at et større Beløb er nødvendigt. Gentagne Gange er større Beløb blevet bevilgede. Hvis Staten vedblivende opfylder det, som man for Resten sidste Aar ikke opfyldte, nemlig Kommunernes berettigede Forventning om et Tilskud paa $\frac{1}{3}$, vil de 250,000 Kr. afgjort heller ikke slaas til i Fremtiden. Den højtærede Indenrigsminister kan sige: Vi faar jo Enkeloven, og derved lettes Hjælpekasserne for et meget stort Beløb, som de hidtil har udgivet. Efter Ministerens Opgivelse er dette Beløb 300,000 Kr. for Enker med Børn og saadant noget som 16,000 Kr. for Enkemænd med Børn. Det er tilsammen 316,000 Kr. Selv om man trækker dette Beløb fra de 1,350,000 Kr., der er udgivne i de sidste Aar gennem Hjælpekasserne, beholder man over 1 Mill. Kr., og man beholder et saa stort Beløb, at de 250,000 Kr. ikke slaar til, selv om Institutionen ikke udvikles videre, selv om der ikke foregaar den regelmæssige Vækst, som al Erfaring viser, der vil foregaa paa dette Omraade, hvis man skal vedblive at handle nogenlunde i Overensstemmelse med Lovgivningens Aand. Det forekommer mig ogsaa, at et Beløb af 250,000 Kr. i sig selv er et meget beskedent Beløb, naar man vil gøre Hjælpekasseinstitutionen til noget betydningsfuldt indenfor vort Understøttelsesvæsen. I 1874, da det Lovforslag blev forelagt, som jeg talte om før, var Grænsen for Statens Tilskud sat til 20 Øre pr. Individ. Bestemmelserne var saadanne, at denne Grænse maaske ikke meget let vilde blive naaet, men man havde dog altsaa Ret til at gaa til 20 Øre, 250,000 Kr. derimod er i Forhold til Danmarks nuværende Indbyggerantal kun saadant noget som 8 Øre pr. Individ. Vi staar altsaa meget længere nede, end man gjorde i 1874, og Pengene er dog af mindre Værdi nu i Danmark end i 1874.

Endnu et Punkt af nogen Betydning vil jeg nævne, skønt det er mindre vigtigt end de to, jeg har fremhævet. Det er den Bestemmelse, at Sognekommunerne vedblivende skal have Amtsraadets Tilladelse til at bevilge mere end 30 Øre pr. Indbygger i Kommunen. Jeg kan ikke